

Vilma Kadlečková - Ružová krychle

Po nekonečných chodbách Domu se tiše pohyboval Tvor - z Pokoje do Pokoje, ze Sálu do Sálu. Kráčet po věčné, nesmyslné trase, kterou předem neznal snad ani on sám, a jako jediné stopy jeho přítomnosti za ním zůstávaly mrazivé stíny myšlenek. Trhaly se a vlály v neexistujícím větru, podobné cárům řídké mlhy - byly jak sen; Estilla je neustále podvědomě vnímala a nikdy se docela nezbavila pocitu, že Tvor je stále s ní a že ji všude provází.

Dům byl obrovský. Jeho vysoká, hladká, ostře bílá zeď se táhla do dálky na obě strany a tam splývala s blednoucím Mořem, které sledovalo nestvůrně dokonalou přímkou pobřeží. Tichý čas plynul a znamenal málo, protože s sebou nenesl změnu; co lidská paměť sahala, vždycky to bylo tak. Mořské vlny sem a tam převracely písek. V obrovských prosklených oknech Domu hořelo slunce. A mimo Nebe, Moře a ten Dům nebylo už nic.

Dům: (soupis inventáře)

- Rozlehlé Podzemí
- Dlouhé Chodby
- Pokoje a Sály
- Krysí Díry
- Široké Schody
- Terasa
- Dveře - Dvířka
- Tajné Dveře
- Neexistující Dveře
- Sál Pravdy a Lži
- Tvor
- Stíny
- Oltáře
- Modly
- Spalovna

Jako tolikrát předtím seběhla Estilla dolů po Širokých Schodech a plná bláznivé, napůl dětské radosti se vrhla do horkého hebkého písku pláže nad horní hranicí přílivu. Zůstala ležet s rukama roztaženými a s tváří přitisknutou k zemi; pak zvedla hlavu a dívala se na moře.

Moře je hluboká propast a propasti bývají plné pravdy a myšlenky. Všechno ti zůstane skryté, dokud chodíš jenom po břehu jako ty ženy, které se bojí o svůj účes. Pojí - biu, a dolů; ať tě neodradí, že každým krokem je toho víc, čeho se musíš vzdát! Ztrácíš částí sebe sama - vlny se jich dotknou a odplaví je pryč. Nemysli na to. Nemysli na svůj účes. Není přece důležité, jestli jsi stále stejná! Jestli jsi to ještě ty. Pro moře to není důležité. Hladina ti zůstane nad hlavou jako Mystická Hranice dvou světů; v té chvíli, kdy se vzdáš i toho posledního, i svého nejniternějšího Já, tě už nic nebude spojoval se světem TAM.

Zbavíš se všech svých pout.

Konečně budeš svobodná.

Estilla vzdychla a převrátila se na záda - zvolna a slastně, s očima přivřenými.

Venku z nádherného Domu. Z jeho skvělých zdí.

Představila si nekonečné. Dlouhé Chodby uvnitř - s bílým kobercem na podlahách, s dokonale hladkými stěnami. Lidé, kteří tam žili, měli lehká, přízračná, šedá těla prostupná pro hmotu i pro světlo. Možná v každém z nich existovalo něco individuálního, co odlišovalo jednoho od druhého - ale bylo to příliš málo zjevné, než aby to Estilla dokázala postřehnout. Podobali se sobě jako stíny, jako mnoho stínů jediného předmětu... Koneckonců se i tak nazývali: Stíny. A jenom Estilla byla jiná.

Ona a potom ještě Tvor.

Tvor
(zaregistrované činnosti)

- Chodí
- Pozoruje
- Skrývá se
- Hlídá
- Doporučuje
- Nařizuje
- Mluví
- Dělá zázraky
- Nespí

Nikdy.

Estilla se s povzdechem otočila zády k moři a ke všem jeho hlasům. To volání ji lákalo - ale ona ho nikdy nedokázala následovat. Nikdy nepřekročila žádnou Mystickou Hranici.

Místo toho z veliké kapsy vytáhla Zrcadlo a položila si ho na dlaň. Vždycky s sebou nosila Zrcadlo: dvě, tři, pět - a někdy i víc.

Zrcadlo seskočilo do písku, skrčilo nohy pod sebe a nastavilo se její tváři. Estilla se s úsměvem pozorovala: svůdné a hluboké oči, dráždivé rty, zvlněné vlasy černé jako temnota propasti. Husté obočí. Vznešené rysy.

Zнала každý detail svého obličeje.

"Čekám tu na někoho," pomyslela si. "Čekám na někoho, komu bych mohla patřit... Kdo přijde do tohoto světa tak, že překročí Mystickou Hranici. Chci být svobodná a dívat se vzhůru. Do Nebe..."

Zrcadlo se snaživě chvělo.

"Jenže nikdo nepřichází."

Estilla vztekle uhodila rukou do písku, Zrcadlo hrubě sevřela v dlaních a strčila ho do kapsy.

* * *

Při svých toulkách Rozhlehlým Podzemím občas zabloudila do Sálu Pravdy a Lži. Nebylo to až tak těžké - narazit na něj znenadání; ta místnost se každou chvíli scvrkla do malé kovové šedé kuličky, rozběhla se Dlouhými

chodbami a znenadání vrazila do některých Dveří, Dvířek nebo Tajných dveří. Tam se znovu otevřela. Neustále se přesouvala podzemím a rozprskla se na tom nejneočekávanějším místě.

Někdy se v Sále Pravdy a Lži objevil i Oltář. Kolem něj se potloukala Ohavná Smrt s nasazenou Přátelskou Maskou, nudila se a zívala. Estilla občas spatřila některý ze Stínů, jak vystupuje nahoru k mramorovému stolu a lehá si na něj. Nikdy se nesnažila nějak Stíny varovat; říkala si, že přece každý z nich musí vědět, co dělá.

Ohavná Smrt přišla, strhla svoji Přátelskou Masku a zděšený paralyzovaný Stín se od ní nechal pozřít.

Pravděpodobně to mělo nějaký smysl - ale Estilla ho neodhalila. Ani o tom nechtěla přemýšlet. Bylo jí to odporé.

Přesto pro Estillu znamenal Sál Pravdy a Lži příjemnou změnu. Držela se daleko od Oltáře a hrála si s Kostkami Osudu, které tam ležely poházené po podlaze. Každá z těch Kostek znamenala nějaký pocit - a Estilla se z nich snažila sestavit co nejkrásnější příběh. Nejradši měla Smutek, Zoufalství, Nesplněnou Touhu, Bolest a Ponížení; nemohla si pomoci. S tím si užila nejvíc zábavy.

Nebyla zlá a nechtěla nikomu ublížit. Jenom jí to připadalo romantické - a ona milovala romantické věci. Navíc to zcela jistě nebyl Její Osud.

Toho by si snad všimla.

Ta hra měla jen jedinou chybu. Když byla Estilla v nejlepším, vždycky na sobě ucítila cizí pohled; neodolala, pokaždé se otočila - a spatřila Tvořa, jak stojí za ní a nahlíží jí přes rameno.

"Ty...? Proč?! Proč mě pořád pronásleduješ, Tvore?"

"Protože chci. Patříme k sobě. Estillo. Jsme svázáni jedním z Temných Pout. Nikdy se mě nezavíráš!"

Měl rozbředlou, rosolovitou tvář, krví podlité oči, masité povislé rty, měkké tělo.

"Uteču!" vykřikla Estilla vzdorně: to v ní na chvíli převládl odpor nad strachem.

"Ale neutečeš." řekl Tvor. "Toho se neodvážíš - a i kdyby, nemáš kam. Samotná tvá existence je spojená se mnou - stejně jako s Domem: a všude jinde je jenom nedostupné Nebe a nedostupné Moře..."

Vždycky se to opakovalo naprosto stejně: ve chvíli, kdy Tvor tohle řekl. Estilla vstala a vyběhla ven ze Sálu Pravdy a Lži. Zabouchla Dveře, Dvířka nebo Tajné Dveře a s pocitem nevýslovného hnusu si do bílé spodničky svých šatů utřela ruce, z kterých kapal šedivý sliz Tvorových myšlenek.

Ty ruce i myšlenky páchly hnilobou.

Stejně jako Estilla i Tvor bloudil nádhernými sály, jako by byl pouhým Stínem. Estilla ho často potkávala: chodil se sklopenou hlavou a povídal si něco pro sebe.

Jindy zase odpočíval. Celé hodiny dokázal sedět na široké bílé terase - na jediné terase v Domě. Díval se na Moře a Nebe - zabořený v houpacím křesle, prsty propletené, deku přes nohy.

Estilla ho vlastně nenáviděla. Ani ne tak proto, že jí byl fyzicky odporný: víc ji odpuzovalo Temné Pouto mezi ní a jím. Nebyly to jen řeči: nějaká taková závislost skutečně existovala. Estilla věděla, že Tvor ji potřebuje - přestože nechápala, k čemu a proč - a zároveň si byla jistá, že i ona potřebuje jeho.

Choval se, jako by ji miloval. Často kolem sebe nacházela jeho myšlenky podobné šedivým závějím: které ulpívaly na věcech v její ložnici, na stěnách, na nábytku. Byla to jediná špína v celém Domě.

Sledoval ji navíc i tak. To za ní sám chodil: v Dlouhých Chodbách za sebou slyšela jeho kroky, a když se otočila dostatečně rychle, spatřila ho v dálce jako nevýrazný, rozplývající se Stín. To bylo jedno z jeho kouzel: prostě jí zničehonic zmizet před očima.

Ale nic z toho vlastně nemusel dělat; jen se tak bavil a krátil si čas. Ve skutečnosti mohl Estillu zavolat, kdykoliv měl chuť.

"Chci tě vidět!" poručil jí v myšlenkách - a ona okamžitě nechala všeho a šla za ním jako ve snách. Nedokázala se tomu vzepřít; nedokázala jeho rozkazům odolát. Poslouchala ho... jako stroj.

Ale ona brzy zjistila, že tohle Temné Pouto není láska. Duší, ani po jejím Těle. "Víc se to podobalo vztahu věci a jejího majitele: on se chtěl pouze znovu a znovu ujišťovat, že má nad ní absolutní moc. Nakonec jí to sám řekl - jednoho dne, kdy byl překvapivě sdílný.

"Ne! Já už tě nebudu poslouchat!" vzpírala se - tak jako pokaždé.

"Jsi jako malé dítě, Estillo. Trucovité. Vztekuté. A rozmazlené. Chci tě prostě vidět - a mám na to právo, protože mi vděčíš za všechno," odpověděl jí.

Zarazilo ji to.

Stávalo se jen zřídka, že s ní Tvor vůbec začal mluvit: její otázky a prosby většinou ignoroval.

"Za všechno?" ušklíbala se. Ironie jí tančila kolem hlavy jako žluté plamínky svatozáře. "Za CO všechno, Tvore?"

"Za život, kupříkladu," prohlásil. "Za krásu. A za svobodu."

"Za svobodu!" vyrazila ze sebe vztekla. Rozhodila rukama. "Jsem uvězněná v tomhle Domě, a Nebe i Moře je nedostupné. Hlídáš mě na každém kroku - jako Odporná Smrt svůj Oltář..."

Tvor se smál.

"Ale ty JSI svobodná, Estillo," řekl. "Máš všechno, na co jen pomyslíš. Můžeš chodit kamkoliv v celém Domě; nikdo se ti nepostaví do cesty a Odporná Smrt si tě nevšímá."

"Nechci zůstat v Domě!"

"A kam jinde chceš jít? Dům je celý svět,"

"Nevěřím, že mimo něj už žádné jiné místo neexistuje!"

"Možná ano - ale není lepší než tohle, Estillo," odpověděl. Jeho vodnaté oči mžouraly z nevýrazného obličeje.

"Stejně mi o tom pověz! Pověz mi o tom!"

"Je ještě jedno Podlaží, kde je moře kalné, písek špinavý a dům podobný našemu Domu, ale pobořený," řekl Tvor zamyšleně.

"Ohavný, nepřátelský svět za Mystickou Hranicí, který stvořila bytost bez soucitu. To Podlaží ti patří, Estillo - a jmenuje se Temnolur. Ve svých snech si přeji jen jedině: abys ho nikdy nemusela spatřit."

"Že mi patří? Jakto?"

"Stejně jako se mnou i s ním jsi spojena Temným Poutem. Ale jinak. Víc."

"Víc? Mluv!"

"Nesluší se prozrazovat Osud. I ty si s ním přece hraješ. Přála by sis, aby lidé, kterým skládáš do cesty Kostky v Sále Pravdy a Lži, věděli předem, co je čeká?"

"To přece není totéž!" odsekla.

"Je to totéž," mínil.

"Pověz mi to, Tvorel" prosila.

Tvor našpulil masité rty a udělal:

"Sssssssss!"

* * *

Dál chodila Rozlehlým Podzemím, Dlouhými Chodbami, Pokoji a Sály; prolézala Krysími Děrami, stoupala po Širokých Schodech a otvírala různé Dveře, Dvířka a Tajné Dveře... a snila a rozmlouvala s šedivými nevýraznými Stíny.

A celou tu dobu byla odsouzená; odsouzená potkat Raula.

Stalo se to velice nenápadně a zvláště.

Vystoupil z jedné Neexistující dveří - tak tiše, že si toho v první chvíli ani nevšimla. Podobal se všem ostatním Stínům, byl pro ni průsvitný, šedivý, nezajímavý... Stejně jako ona.

Teprve později se něco změnilo - a ona si to uvědomila náhle a s překvapením. Nejdříve to bylo Jméno, přistihla se, že mu už nedokáže říkat prostě Stín. Potom Duše; Duše, o které si vždycky myslela, že ji má jen ona sama. A nakonec Tvář - jeho Tvář, o níž náhle zjistila, že je krásnější než její vlastní.

Bylo to nádherné.

A zároveň otřesné.

Ještě nikdy se na nikoho nedívala se zakloněnou hlavou.

Řekl jí, že přišel z Temnoluru - a ona se zachvěla, neboť v tom cítila nějaký skrytý symbol.

Ovšem samozřejmě se zase mýlila. Raul odtamtud přišel, utekl odtamtud, protože mu nic jiného nezbývalo. A byli i jiní, kterým také nic jiného nezbývalo, jenže utéct se jim nepodařilo.

Temnolur byl velice záhadný.

Ležel někde hluboko pod Rozlehlým Podzemím - níž nežli nejskrytější sítě Krysích Děr a níž nežli ústí všech Širokých Schodů.(soudis inventáře)

Dokonce níž, nežli Spalovna

Temnolur:

- Temný Labyrint
- Úzké Chodby
- Slidivé Oči
- Pasti
- Sypké Písky
- Propadliště

- Kobky a Cely
- Sekery a Špalky
- Mučírny
- Hromádky Lidských Kostí
- Jiné Hromádky Lidských Kostí
- Neexistující Dveře
- Oltáře
- Modly
- Spalovna

Temnolur byl o dvě položky rozsáhlejší než vlastní Dům.

Přesto o něm Raul - kupodivu - nikdy nechtěl mluvit.

* * *

Tak dny utíkaly a oni dělali spoustu věcí. Například: Estilla & Raul: (zaregistrované činnosti)

- Chodili spolu Rozlehlým

Podzemím

- Chodili spolu po Dlouhých Chodbách
- Sedávali spolu v Pokojích a v Sálech
- Líbali se
- atd.
- Dívali se na moře
- Snili
- Hladila ho
- Objímal ji
- Mluvili spolu

Někdy.

Ale Raul především toužil odhalit všechna tajemství Domu; neustále otvíral nějaké Dveře, Dvířka, Tajné Dveře nebo Neexistující Dveře a nahlížel dovnitř. Estilla si jednoho dne náhle uvědomila, že on za tu krátkou dobu poznal Dům mnohem lépe než ona ze celý život. Věděl o místech, na kterých nikdy nebyla - o kterých ani netušila, že vůbec existují. A i ve věcech dávno známých odhalil něco nového.

"Víš, proč má Sál Pravdy a Lži takové jméno?" zeptal se jí kupříkladu.

"Někomu se to líbilo," zasmála se.

"Ale ne. Poslechni si to."

Došel k Oltáři a kývl na Ohavnou Smrt s Přátelskou Maskou. Ta zaváhala a nedůvěřivě se na něj podívala prázdnými očními dulkami.

"Co chceš, člověče?" zachrčela.

"Chci vědět, co je za touhle Mystickou Hranicí."

"Přece svět, v kterém Lež a Pravda znamenají totéž," zasmála se Ohavná Smrt.

"A co tedy? Tady je Lež, nebo Pravda?"

"Tady je obojí."

"A jinde v Domě!"

"Různě. Někde je víc Pravdy a někde je víc Lži - Ale taková rovnováha jako Tady není nikde."

"A v Temnoluru?" ozvala se Estilla.

"Tam je myslím Něco Docela Jiného" ušklíbla se Ohavná Smrt.

Potom sevřela bezmasé čelisti a udělala:

"Sssssssss!"

* * *

Estilla seděla na břehu Moře a Moře jí zpívalo o volnosti.

Moře je hluboká propast a propasti bývají plné pravdy a myšlenek. Všechno ti zůstane skryté, dokud chodíš jenom po břehu jako ty ženy, které se bojí o svůj účes. Pojď - blíž a dolů; ať tě neodradí, že každým krokem je toho víc, čeho se musíš vzdát! Ztrácíš části sebe sama - vlny se jich dotknou a odplaví je pryč. Nemysli na to. Nemysli na...

"To jsem už někde slyšela," řekla Estilla nahlas.

... svůj účes. Není přece důležité, jestli jsi stále stejná! Jestli jsi to ještě ty. Pro Moře to není důležité. Hladina ti zůstane nad hlavou jako Mystická Hranice dvou světů; v té chvíli, kdy se vzdáš i toho posledního, i svého nejnějnějšího Já, tě už nic nebude spojovat se světem TAM.

Zbavíš se všech svých pout.

Konečně budeš svobodná.

Estilla sešpulila rty a udělala:

"Sssssssss!"

Být svobodný znamená zbavit se strachu - ať už ten strach pochází zvenčí nebo zevnitř.

Strachu z Tvora.

Strachu z Mystických Hranic.

Strachu z Ohavné Smrti.

Strachu o lásku.

* * *

Byla to jakási stěna - prostorová Mozaika - poskládaná v jedné z místností Domu z různých oddělených částí, které se lišily tvarem, barvou i velikostí. Nikde nezůstalo prázdné místo. Jednotlivé díly do sebe přesně zapadaly - dokonale uspořádané, s uhlazenými plochami, odolávající všem zmatkům i chaosu.

Estilla seděla v jednom z nich.

Seděla v Ružové Krychli, která měla čelní stranu prosklenou: a usmívala se a dívala se ven.

* * *

Raul ji obvykle nechával stát v některém Sále, Pokoji, Dlouhé chodbě nebo na Širokých schodech.

Potom zmizel.

Ne tak, jako mizíval Tvor. nerozplynul se ve vzduchu. Prostě jen odešel.

Vždycky přesně vycítila, že to přijde: jeho objetí náhle ochablo, líbal ji tak trochu... roztržitě, díval se někam do dálky za její hlavu a vřelé myšlenky v oblaku kolem nich chladly.

Otočila se, aby viděla, co ho tak zaujalo. A spatřila Dveře: někdy docela obyčejné, jindy Tajné nebo Neexistující. A tu a tam i pouhá Dvířka.

Bylo na nich napsáno:

"Tajemství"

To slovo na Raula působilo jako zaklínadlo: jakmile ho spatřil, nikdo a nic už ho nedokázalo zastavit. Nechal Estillu být; pustil ji a rychlými kroky se hnál ke dveřím.

Neohlížel se.

Zapomněl na ni v okamžiku, kdy překročil práh.

* * *

Estilla seděla v Ružové Krychli, usmívala se a dívala se ven.

Milý Raule,

já s tebou musím mluvit! Líbat se ano, ale mluvit taky. Chtěla bych ti rozumět. Chtěla bych všechno prožívat s tebou, být u toho, co tě zajímá, mluvit s tebou o věcech, kterými právě žiješ.

Je to strašlivá dálka: jako na opačný konec Nebe a Moře - pokud Nebe a Moře mají nějaký Konec. Někde objevuješ ta svoje Tajemství... někde úplně jinde než já, myslím... Nevím, jestli to taky tak cítíš - a právě v tom to spočívá.

Že nevím nic.

My všichni - teď mluvím za tvoje zájmy - jsme prostě poskládáni tady, v téhle Mozaice, a ty si vždycky podle možností a chuti nějaký vybereš a posléze ho zase vyhodiš. Na tom není nic tak divného.

Přirozený řád světa.

Jsem Ružová Krychle.

Neuráží mě to.

Nezlobí.

Pouze fascinuje.

Pouze fascinuje.

Dopis jí vyklouzl z rukou, vyskočil ven z Mozaiky a chtěl se rozběhnout za Raulem.

"Počkej," sykla na něj.

Zastavil se a tázavě se na ni podíval.

"Znič se," poručila.

Dopis na ni zoufale upřel vystrašené oči - ale slitování se nedočkal.

"Znič se slyšíš?!"

Dopis zavzdychlal, malýma ručkama se objal kolem dokola a začal se trhat na kousky.

Estilla věděla, že za nějakou dobu se Raul vrátí, nasycený tím, co se vydal hledat, a na pár vteřin jí zase bude patřit... a začte se do ní jako do básně.

* * *

Leželi na břehu Moře.

Ani jeden z nich nebyl tak malicherný, aby mluvil o lásce.

Moře je hluboká propast a propasti bývají plné pravdy a myšlenek. Všechno ti zůstane skryté, dokud chodíš jenom po břehu jako... začalo Moře.

Raul rukou zalovil v písku. Něco klaplo a hlas ztichl.

"Cos to udělal?" zděsila se Estilla.

"Vypnul jsem ho přece. Nebo to chceš poslouchat?"

"Moře mluví o důležitých věcech... Ale nechci."

"Hm. Můžeš třeba poslouchat nic," prohlásil Raul. Rozesmál se.

"Tak mi tedy řekni pravdu - o Domu a Temnoluru!" ozvala se Estilla vážně.

"Pravdu? Tu nikdo nezná. Ani já."

"Ale něco si o lom přece myslíš!"

"To ano."

"Pověz mi to!" prosila.

Pokrčiltameny.

"Dobrá - poslouvej: Temnolur je tvůj vlastní temný vesmír, Estillo. Špína z tvé vlastní duše. Sama jsi ho stvořila... z Kostek v Sálu Pravdy a Lži..."

"Tomu ne věřím!"

"Nevěř."

Chvíli mlčela.

"A ty? Přišel jsi přece odtamtud!" ozvala se nakonec.

"Ano. Ty kostky, které tady skládáš, Estillo, jsou asi i můj Osud. BYLY můj Osud. Ale teď už jsem volný."

"Jako já," řekla s uspokojením.

"To ne. Nemysli, že sama jsi toho ušetřená! Někde jinde, v dalším Podlaží, možná kdosi sedí v tamním Sále Pravdy a Lži a skládá tebe."

"Ne! Já nechci. Raule..."

Pohladel ji po vlasech.

"Možná jsi to ty sama," řekl mírně. "Ty sama v nějaké jiné rovině. Podívej - napadá mě, že jak Temnolur, tak i tento Dům jsou jenom jakési... Stav mysli. Naší vlastní Mysli. Rozumíš mi?"

"Nevím. Trochu. Chci se dostat ven."

"Ven se nedostaneš. Nanejvýš do jiného Podlaží."

"Ale jak? Jak ses ty sám dostal z Temnoluru?"

"Vykoupil jsem se."

"Čím?"

"Čím můžeš platit, když nic nemáš? Jenom svým ponížením. Svými zklamáními nadějemi. Svoji zapomenutou touhou. Cesta z Temnoluru do Domu, to je cesta k povrchnosti."

"Nepřipadáš mi... povrchní."

"Taky pocházím z propastí Temnoluru," zasmál se. "Ale snažím se být jiný. Ženu se za Tajemstvím, protože musím - protože je to pro mě přirozenost; ale nikdy je neodhalím až do konce. Nechci. Nesmím. Vrátilo by mě to zpátky tam, odkud utíkám."

"To je strašné. Můžeme se tam kdykoliv... propadnout."

"Ale ne. Ty ne. Mezi těmi dvěma světy leží Mystická Hranice... Mě stále cosi táhne zpátky, protože patřím tam - ale ty jsi před tím v bezpečí..."

"Nestojím o takové bezpečí... bez svobody!"

"Ale tohle JE svoboda! Proč chceš něco dalšího? Já musel bojovat víc, než si vůbec dovedeš představit, abych se dostal alespoň sem; do tohoto Domu, který je tobě dán odnepaměti."

"Raule! Mluvíš jako Tvor!"

"Říkám, co si myslím. Záleží na tobě, jak daleko toužíš jít; jak daleko k podstatě věcí. Dům, Tvor a Stíny tě nudí. Ale možná, že oni všichni jsou v jádru jako my - a jejich povrchní řeči jsou jen prostředkem, jak se udržet dál od zrádných hloubek. Dál od Temnoluru. Všechno, co je hlouběji, zraňuje - dokonce i samotné poznání, že povrchnost je ta nejgeniálnější filozofie. Pokud k ní někdo dojde po takové cestě jako já."

"To, co říkáš, je odporné!"

"Ale pravdivé. Sami sobě budujeme Mystické Hranice, co bychom byli bez hranic? Ony musí být všude, protože nekonečno je totéž co nic. Dělán věci, v které v hloubi duše nevěřím - ale to není zvrhlost, nýbrž životní nutnost."

"Nevěřím!"

Raul sešpulil ústa a udělal:

"Sssssssss!"

* * *

"Raule! Proč ses vetřel do tohoto Domu!"

Estilla stála na jednom z míst, kde se Dlouhé Chodby křížily - odkud vedly paprskovitě na všechny strany. Věděla, co se stane, když půjde po kterékoliv z nich...

Bylo to strašné.

Rozlehlé Podzemí se změnilo. K nepoznání.

Na každé cestě Estilla po několika krocích narazila na průzračnou křišťálovou stěnu, a ta stěna - to byla nějaká Raulova myšlenka, teorie nebo poznámka. Pokaždé s novým úžasem zjišťovala, že on už byl na tomtéž místě někdy dřív. Stěny byly scvrklé a rozpíchané - od zabodnutých vlajek; a na každé té vlajce stálo:

"Zde jsem stanul tehdy a tehdy, Raul."

A ona si najednou uvědomila, že ho nenávidí. Že ho nenávidí tiše a poklidně a sladce - pro jeho dokonalost.

"Možná ho zabiju," napadlo ji.

"Pokud Osud nerozhodne jinak a on se mnou zůstane spojený některým z četných Temných pout."

* * *

Žít v Domě bylo větší prokletí než žít v Temnoluru. Estilla byla stejně nesvobodná jako lidé odtamtud - a navíc neměla jejich převahu. Pro všechny vždycky byla jen Hračka. Hloupá, zlá, rozmazlená - ale ne žena, nýbrž pouhá Hračka. I její vlastní představy byly svobodnější než ona sama; a ona byla jejich otrokem, ne naopak.

"Nejvíc tě svazuje touha po volnosti," řekl Raul.

"A strach."

"Řekni mi, Estillo - čeho se nejvíc bojíš? Nejvíc v celém Domě?"

"Tvora" odpověděla bez váhání.

"Potom proti němu musíme bojovat," prohlásil. V jeho ruce se náhle objevil Meč - třpytivý, ostrý, hořící ve světle jako plameny.

"Ba, ba," souhlasil Meč. "Musíme."

Estilla, Raul & Meč:

- (zaregistrované činnosti)
- pronásledovali Tvora
 - vysmívali se mu
 - uráželi ho
 - ignorovali ho, když mluvil
 - ničili jeho šedé myšlenky
 - nenáviděli ho
 - spílali mu

Hlavně Meč.

Bylo to jako snažit se probořit prstem kamennou zeď. Uvědomovali si, že takové snahy nemají smysl - že mohou jedině vyvolat nenávist a odpor; ale přesto v nich nacházeli zvrácenou, zrádnou slast.

Tak jak to Raul říkal:

"Dělám věci, v které v hloubi duše nevěřím - ale to není zvrhlost, nýbrž životní nutnost."

Zoufalý výkřik individualismu.

Estilla jenom přemýšlela, kam až jít - co všechno pro to obětovat. Nechovala se tak bezhlavě jako Raul; byla dívka a jako taková se nikdy nemohla obětovat cele, třebaže si to přála. Skryté mechanismy, které ji řídily - pečeť, která předurčila dávno dopředu celý její život - byla příliš silná, než aby ji Estilla dokázala zlomit.

Nikdy nemohla být TAK svobodná.

Nikdy nemohla být TAK prázdná.

Tvor seděl ve svém houpacím křesle a sledoval ji majetnickým pohledem. "Koneckonců mi musíš být vděčná za všechno," řekl jí.

Nebylo to poprvé.

Říkal to pořád dokola.

"Nechceme! Na ně-e-e-e-ěj!" vykřikl Meč.

V té chvíli některá z Temných Vazeb povolila.

Napřed si toho málem ani nevšimli.

Přišlo to tak strašně nečekaně.

A Raulovi už nic v ničem nebránilo.

Napřáhl svůj Meč s tím, že Tvor konečně zabije. A Tvor to vycítil; jeho šedivé myšlenky pronikaly vším (tedy i Raulovou hlavou) a proto mohl včas odhadnout jeho úmysly.

Samozřejmě na nic nečekal. Koneckonců měl povoleno dělat zázraky. Chvíli předtím, než mu by mu ostří Raulova Meče odseklo vodnatou šedivou hlavu, proměnil se v louži odporného slizu a stekl na podlahu.

Dělával to tak vždycky, když mu hrozilo nebezpečí.

Díky tomu byl poměrně nesmrtelný.

Raulovi před očima se zvolna vsákl do bílého koberce a protekl někam do jiné místnosti.

* * *

A Raul řekl:

"Ten boj znovu probudil Temné Vazby mezi mnou a Temnolurem, Estillo. Skrývaly se hluboko pod povrchem; v zapomnění; teď ale cítím, jak mě táhnou zpátky..."

"Raule!" vykřikla Estilla.

"Nedá se nic dělat. Musím si vybrat; buď zůstat tady, v tomhle cizím Domě, kde všechna Tajemství končí po několika krocích zdí - a nebo se vrátit do Temnoluru..."

"To snad není tak těžké rozhodování," zasmála se.

Raul pokrčil rameny. "Ne," řekl.

"Odpusť mi to, Estillo. Propouštím tě z tvé Růžové Krychle."

I on se roztekl.

Estille před očima se zvolna vsákl do bílého koberce a protekl někam do jiné místnosti.

* * *

A Dům se začal otřásat v základech. Estilla cítila, jak Dům... Dům: (zaregistrované činnosti)

- tříská okny
- přehazuje nábytek
- třese stěnami
- práská dveřmi
- tluče do podlah
- vibruje - klape závorami
- hází vázami
- kýve lustry
- roluje koberce
- směje se všemi svými otvory.

I Stíny se nějak změnilý; jejich průhledná těla získala barvu a nehybné tváře výraz. Estilla je potkávala v pobořených chodbách; vždycky stály, čekaly na ni - a když se přiblížila, daly se do řeči.

Ty rozhovory byly krátké.

Ve chvíli, kdy Estilla objevila v tom či onom Stínu něco pozoruhodného, milého, originálního, pro co stálo za to vážit si jeho přátelství, Stín se rozplynul a zmizel. Na jeho místě zůstala jen Ohavná Smrt, na prsou zkřížené hnáty, stála a šklebila se.

"Proč?" říkala si Estilla.

"Proč?" vzlykala.

"Kolem mě trosky, všude samé trosky - a samí mrtví! Proč všichni pořád umírají? Je to od nich ošklivé. A co jsem jim udělala tak zlého, že mi umírají před očima?! Ať přestanou, proboha.

Ať okamžitě přestanou!"

Už nechci žádné trosky!!!

* * *

Vyházela z kapes všechna svá Zrcadla.

Zrcadla se třásla; nervózně se rozhlížela a hledala nějakou skulinu, kterou by mohla utéct.

Estilla to cítila. Zahнала je do kouta a nepustila je.

"Ukažte mi moji tvář!" přikázala.

"Ne," odsekla jednohlasně ta poslušná Zrcadla.

"Ukažte mi ji! Slyšíte!"

Třem Zrcadlům se podařilo proklouznout jí pod rukama; rozprchla se po pokoji a zuřivě se vrhala proti stěnám. Dům jim pomohl; stěny se náhle otevřely a nechaly Zrcadla proběhnout.

A utíkala další a další.

Nakonec zůstalo jen jedno. Krčilo se u země; nemohlo utéct, protože mělo utrženou nožičku.

"Ukaž mi můj obraz! Prosím!" řekla Estilla.

A ono se nakonec skutečně odvážilo ukázat jí pravdu.

Estilla se dlouho dívala na ten cizí obličej...

Žena v Zrcadle byla mladá a krásná - ale chyběla jí Duše; měla prázdnou, nevýraznou tvář, která mohla stejně dobře patřit komukoliv.

Byla obyčejný Stín,

* * *

Pojď - blíž a dolů; ať tě neodradí, že každým krokem je toho víc, čeho se musíš vzdát! Ztrácíš částí sebe sama - vlny se jich dotknou a odplaví je pryč.

Nemysli na to. Nemysli na svůj účes... lákalo ji Moře.

Estilla vzdychla. Celý život toužila po svobodě... A nikdy nepochopila, že skutečná volnost je v Růžové Krychli.

* * *

Takže už jí koneckonců nic nebránilo, aby to také udělala.

Vystoupila po širokých schodech nahoru na oltář, položila se na bílý mramorový stůl a kývla na unuděnou a zívající Ohavnou Smrt, která se potloukala kolem.